

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art.535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 stycznia 2013 r.,

sprawy J. M.

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 3 lipca 2012 r.,

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego

w G.

z dnia 2 grudnia 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że:

XXVII. W styczniu 2010 roku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w której skład wchodził W. P., J.S. i Z.P., która to grupa miała na celu dokonywanie wewnątrzwspólnotowego przewozu środków odurzających z terenu Holandii do Polski, pełnił w tejże grupie rolę organizatora zakupu jak i przewozu środków odurzających, jak również osoby do której zadań należało wprowadzenie przemycanych z Holandii środków odurzających do obrotu na terenie Polski,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.

XXVIII. W okresie od 1 stycznia 2010 do 10 stycznia 2010 roku, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie i w porozumieniu z W. P., J. S. i Z. P. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wziął udział w wewnątrzwspólnotowym nabyciu na terenie Holandii i przewozie do Polski środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 13 kilogramów, w ten sposób, że z wymienionymi powyżej osobami pojechał do Holandii gdzie dokonał zakupu wskazanych powyżej środków odurzających, które przewiózł na teren Polski Z. P., a następnie usiłował wprowadzić do obrotu 11 kilogramów środka odurzającego w postaci marihuany, do czego jednak nie doszło z uwagi na odmowę nabycia tychże narkotyków przez odbiorców a następnie zatrzymanie środków odurzających przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

XXIX. W okresie od czerwca 2009 roku do końca grudnia 2009 roku, w G. zakupił od W. P. środki odurzające w postaci 1 kilograma amfetaminy, o wartości 8.000 zł, co stanowi znaczną ilość środków odurzających,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

XXX. W miesiącu grudniu 2009 roku, w G. przyjął od W. P. środki odurzające w postaci 1 kilograma kokainy, co stanowi znaczną ilość środków odurzających, z zamiarem wprowadzenia tychże środków odurzających do obrotu, przy czym z nieustalonych do chwili obecnej przyczyn zamierzonego celu nie osiągnął, wobec czego narkotyki zwrócił W. P.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

XXXI. W dniu 7 września 2010 roku w G. w użytkowanym przez niego samochodzie osobowym marki Hyundai Tuckson, ukrywał polskie dowody osobiste o nr ... na nazwisko A. A. K. oraz o nr ... na nazwisko M. S. K., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać,

tj. o czyn z art. 276 k.k.

XXXII. W dniu 7 września 2010 roku w G. w użytkowanym przez niego samochodzie osobowym marki Hyundai Tuckson, przechowywał fałszywy dowód osobisty o nr .. wystawiony na nazwisko O. D.v, a tym samym czynił przygotowania do posłużenia się nim jako autentycznym,

tj. o czyn z art. 270 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r., Sąd Okręgowy orzekł, co następuje:

„XIII. oskarżonego **J. M.** uniewinnia od zarzutów opisanych w punktach XXVII i XXXII części wstępnej wyroku;

XIV. oskarżonego **J. M.** w zakresie zarzutu opisanego w punkcie XXVIII części wstępnej wyroku uznaje za winnego w okresie od 8 do 11 stycznia 2010 roku na terenie Polski, Niemiec i Holandii działając wspólnie i w porozumieniu z W. P., i J. S. i Z. P. oraz innymi nieustalonymi osobami wbrew przepisom ustawy wziął udział w wewnątrzwspólnotowym przewozie z Holandii do Polski znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze co najmniej 13 kilogramów, a następnie na terenie Polski wprowadził do obrotu 2 kg tego środka odurzającego, której W. P. przekazał T. L. i T. P. oraz usiłował wprowadzić do obrotu 11 kilogramów środka odurzającego w postaci marihuany, do czego nie doszło z uwagi na odmowę nabycia tychże narkotyków przez odbiorców oraz zatrzymanie W. P. przez funkcjonariuszy policji, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego z dnia 16 listopada 2005 roku, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 maja 2006 roku za czyny z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.), z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i inne na karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył od 29 maja 2005 roku do 10 lipca 2008 roku, to jest zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 80 (osiemdziesiąt) złotych;

XV. oskarżonego **J. M.** w zakresie zarzutu opisanego w punkcie XXIX części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w okresie od czerwca 2009 roku do końca grudnia 2009 roku, brał udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości około 1 kg, którą nabył za kwotę 8.000 zł od W. P., celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w opisanych w punkcie XIV części skazującej wyroku warunkach powrotu do przestępstwa, to jest występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 80 (osiemdziesiąt) złotych;

XVI. oskarżonego **J. M.** w zakresie zarzutu opisanego w punkcie XXX części wstępnej wyroku uznaje za winnego tego, że w miesiącu grudniu 2009 roku czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznej ilości środka odurzającego w postaci 1 kg kokainy, w ten sposób, że ustalił z W. P. dostawę tych środków, cenę nabycia i zajął się poszukiwaniem odbiorców dla tych środków odurzających, z tym, że do odbioru tych środków przez niego nie doszło, przy czym czynu tego dopuścił się w opisanych w punkcie XIV wyroku warunkach powrotu do przestępstwa, to jest występku z art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umarza postępowanie karne o czyn zarzucony oskarżonemu **J. M.** w punkcie XXXI części wstępnej wyroku;

XVIII. podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone oskarżonemu J. M. w punktach od XIV do XVI kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i jako łączną wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka dzienna wynosi 80 (osiemdziesiąt) złotych”.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego J. M. (będący wówczas także obrońcą J. S.). Zaskarżając wyrok co do J. M. w zakresie pkt XXVIII, XXIX, XXX części wstępnej wyroku oraz w zakresie pkt XIV, XV, XVI, i XVIII części dyspozytywnej wyroku zarzucił mu:

„Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżanemu wyrokowi zarzucam:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego,
 - a) **w stosunku do oskarżonego J. M.** tj. art. ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 uopn w z zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 uopn w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., a nadto art. 56 ust. 3 uopn w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 57 ust. 2 uopn w zw. z art. 64 § 1 k. k.
 - b) **w stosunku do oskarżonego J. S.** tj. art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 uopn w z zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 uopn w zw. z art. 11 § 2 k.k.

poprzez ich błędną wykładnię i zastosowanie, w sytuacji gdy dokładna analiza okoliczności przedmiotowej sprawy, a przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego, świadka T. B. oraz współoskarżonych, w szczególności J. S., czy wyjaśnień w postępowaniu sądowym Z. P., powodów, dla których W. P. obciążył oskarżonego, a nadto braku innych dowodów na poparcie wyjaśnień W. P. prowadzą do wniosku, że oskarżony J. M. nie dokonał czynów opisanych w pkt XIV, XV i XVI wyroku, a oskarżony J. S. nie dopuścił się czynu opisanego w pkt XX wyroku w tym co najmniej zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości związane z ich sprawstwem w tych czynach;

- 2) obrazę przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., poprzez dowolną i

jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, z arbitralnym podejściem do:

- wyjaśnień W. P., w zakresie sprzedaży na rzecz J. M. amfetaminy w ilości 1 kg, a całość jego wyjaśnień w tym zakresie umieszczona jest w trzech zdaniach na karcie 758 akt oraz w zakresie uczestniczenia przez oskarżonego M. w próbie wprowadzenia do obrotu kokainy w ilości 1 kg, wskazując w kilku zdaniach na karcie 968 akt na przebieg zdarzenia a treść tych wyjaśnień czyni je niemożliwymi do zweryfikowania, czego Sąd I instancji nie zauważył i daje im bezkrytycznie wiarę jednocześnie nie usuwając wątpliwości związanych z popełnieniem obu czynów na korzyść oskarżonego, pomijając tym samym naczelną zasadę postępowania karnego *m dubio pro reo*;
- wyjaśnień W. P. w zakresie, w którym obciąża on oskarżonego J. M. oraz J. S., przypisując im udział przemyśle marihuany, w ilości 13 kg, którą J. M. miałby w okresie od 8- 11.01.201 Or. wewnątrzspółnotowo na terenie Polski, Niemiec i Holandii, przywieźć z Holandii do Polski wraz z W. P., J. S. i innymi nieustalonymi osobami, po czym miałby wprowadzić ją w ilości 2kg do obrotu na terenie Polski i miałby usiłować wprowadzić do obrotu 1 kg tego narkotyku, do czego nie doszło, który to „mały świadek koronny” w postępowaniu sądowym zamyka się w sobie podtrzymując proceduralnie swoje wyjaśnienia, odmawia dalszych wyjaśnień i odmawia udzielenia odpowiedzi na zadawane pytania, czym powoduje niemożliwe do zweryfikowania wcześniej złożone w sprawie wyjaśnienia
- zeznań niezależnego w tej sprawie świadka T. B., który zdemaskował cel pomawiania J. M. i J. S. przez W. P., wyjaśnił powód tych pomówień i wskazał, że W. P. namawiał go, aby oskarżonych J. M. i J. S. fałszywie powiązał z własnymi zarzutami w sprawie karnej; a którym to zeznaniom Sąd nie dał wiary
- dowodu z opinii nr /.../ KWP w G., który Sąd I instancji pominął, pomimo iż opinie te wyjaśniły zgodnie z tezą dowodową że oskarżeni: J. M. i J. S. nie mają związku z narkotykami, których przywóz z Holandii do Polski i usiłowanie ich wprowadzenia do obrotu na terenie Polski zostały im zarzucone aktem oskarżenia;
- dowodu z oględzin samochodu VW Passat o nr rej. ..., użytkowanego przez J. M., który Sąd I instancji pominął, pomimo iż oględziny pojazdu wyjaśniły, że pojazd nie nosi cech przeróbek/schowków na potrzeby przewozu narkotyków, których przywóz z Holandii do Polski i usiłowanie ich wprowadzenia do obrotu na

terenie Polski zostały im zarzucone aktem oskarżenia, wskazując iż pojazd ten użyty był do zakupu narkotyków na terenie Holandii.”

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów, ewentualnie, o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 3 lipca 2012 r., Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu także innych apelacji wniesionych w sprawie, obniżył łączną karę grzywny orzeczoną wobec J. M. do 200 (dwustu) stawek dziennych (I.4), a także uchylił wyrok w części dotyczącej umorzenia postępowania o czyn opisany w pkt XXXI części wstępnej (pkt XVII części dyspozytywnej) i w tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania (II). W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy J. M. za oczywiście bezzasadną (III). W pkt V obciążył skazanego opłatą sądową.

Kasację od tego wyroku złożył obrońca skazanego J. M. Zaskarżając wyrok w zakresie pkt I.4, II, III, i V zarzucił mu:

I - rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 i 3 k.p.k. i art. 440 k.p.k., polegające na nienależytym i powierzchownym rozpoznaniu treści zarzutów zawartych w apelacji i przede wszystkim na nierozpoznaniu zarzutu zawartego w apelacji nr I.I.a i nr 1.2, tiret pierwszy apelacji obrońcy, w zakresie amfetaminy a także z powodu uwzględnienia wyłącznie okoliczności obciążających J. M., zamiast całokształtu dowodów ujawnionych w sprawie, przy jednoczesnym niezasadnym zdyskwalifikowaniu dowodów przemawiających na rzecz oskarżonego oraz powodów niewyjaśnienia przyczyn rozstrzygnięcia i niepodzielenia zarzutów apelacji

- rażące naruszenie prawa materialnego, które to uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 276 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie oraz błędna wykładnię i niezastosowanie art. 276 k.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k., w sytuacji, gdzie dokładna analiza okoliczności przedmiotowej sprawy, a przede wszystkim wyjaśnienia samego oskarżonego, okoliczności jego zatrzymania prowadzą do jedyne wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo rozpoznał zachowanie się J. M., który popełniając ten czyn społecznie

niebezpieczny, ale tylko w stopniu znikomym, a Sąd Odwoławczy zmieniając wyrok w tym zakresie nie udowodnił swego rażącego rozstrzygnięcia w tym zakresie, przekazując go do ponownego rozpoznania dla Sądu I instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. wniósł:

1. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części pkt 4 części wstępnej wyroku i pkt II części dyspozytywnej wyroku dotyczącego ukrycia dokumentów przez J. M. i umorzenie postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu,
2. o uchylenie wyroku Sądu II instancji w zaskarżonej części pkt 4 wstępnej wyroku i pkt 1.4, III i V, w tym punktu V.3 części dyspozytywnej wyroku i uchylenie wyroku Sądu I i II instancji w tym zakresie i uniewinnienie skazanego J. M. w tej części, z uwagi na jego oczywiście niesłuszne skazanie.

W odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Apelacyjnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Takie rozstrzygnięcie wynika przede wszystkim z zupełnie chybionego zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego, albowiem drugi zarzut kasacji w ogóle nie mógł być przedmiotem oceny w tym postępowaniu. W tym bowiem zakresie autor kasacji nie dostrzegł, że kasacja może być kierowana jedynie wobec prawomocnego wyroku kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.), a sąd odwoławczy w zakresie czynu z art. 276 k.k. uchylił zaskarżony wyrok sądu I instancji i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu (pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego). W sytuacji, gdy z mocy art. 531 § 1 k.p.k. tylko kasację można pozostawić bez rozpoznania wobec zaistnienia okoliczności o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. (art. 531 § 1 k.p.k. w zw. 530 § 2 k.p.k.), to nie można było wydać takiego rozstrzygnięcia co do konkretnego, niedopuszczalnego, zarzutu. Odnosząc się zaś do pierwszego zarzutu podkreślić należy, że sąd odwoławczy w pozostałym zakresie, poza obniżeniem kary łącznej grzywny, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, nie przeprowadzając postępowania dowodowego. Z tego powodu formalnie chybione są twierdzenia obrońcy o naruszeniu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., czy też art. 410 k.p.k. Podobnie rzecz się przedstawia jeśli chodzi o zarzut naruszenia art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., czy art. 5 § 2 k.p.k. Te dwa pierwsze przepisy określają zasady procesu karnego, do naruszenia których może dojść na skutek wadliwego procedowania w zakresie

konkretnych regulacji procesowych, których przestrzegania ma znaczenie dla prawidłowego zrealizowania tych zasad. Przepisy art. 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. nie mogą być zatem samodzielną podstawą zarzutów apelacji oraz kasacji. Zarzut art. 5 § 2 k.p.k. jest chybiony nie tylko dlatego, że orzekające w sprawie sądy nie miały jakichkolwiek wątpliwości co do ustaleń faktycznych oraz zakresu odpowiedzialności karnej skazanego, ale także i z tego powodu, iż analiza tak uzasadnienia wyroku sądu *ad quem*, jak i wyroku sądu *meriti* nie wskazuje, aby zaistniała taka szczególna sytuacja, która winna skutkować powzięciem takich wątpliwości. Treść kasacji nie wykazuje zatem, że to orzekające w sprawie sądy powinny mieć takie wątpliwości, które rozstrzygnęły na niekorzyść skazanego, ale dowodzi jedynie tego, iż to autor kasacji takie wątpliwości przejawia, ale to z kolei nie uzasadnia zarzutu obrazu art. 5 § 2 k.p.k. Przy formułowaniu zresztą tego zarzutu dopuszczono się logicznej niekonsekwencji, albowiem wskazując także na naruszenie art. 7 k.p.k. w istocie podkreśla się to, że wadliwe ustalenia faktyczne nie są wynikiem wadliwego zastosowania art. 5 § 2 k.p.k., ale dowolnej - w ocenie skarżącego - oceny dowodów. Odnosząc się zatem do pozostałych zarzutów, tj. obrazu art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 i 3 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., trzeba podnieść, że sąd odwoławczy nie dopuścił się rażącego naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego. Przepisu art. 440 k.p.k. nie mógł zresztą naruszyć, skoro zakresem apelacji objęto w istocie cały wyrok sądu I instancji, a zakres wskazanych, jako naruszone, przepisów prawa procesowego obligował ten sąd do wszechstronnej i całościowej kontroli zaskarżonego wyroku. Nie było zatem „pola” do wyjścia poza granice zaskarżenia oraz podniesione zarzuty. Natomiast treść uzasadnienia wyroku wskazuje, że nie można twierdzić, aby doszło do rażącego naruszenia przepisów art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (do naruszenia § 2 art. 457 k.p.k. z oczywistych powodów nie mogło dojść). W uzasadnieniu wyroku na str. 66 -70 sąd odwoławczy w sposób zgodny z obowiązkiem wynikającym z treści art. 457 § 3 k.p.k. odniósł się do najistotniejszych kwestii podniesionych w apelacji obrońcy skazanego, a dotyczących oceny dowodów. Sąd II instancji w sposób logiczny i uporządkowany odniósł się do tych dowodów, które były w apelacji kwestionowane, wykazując w sposób konkretny, z powołaniem odpowiednich dowodów i kart sprawy, dlaczego twierdzenia zawarte w apelacji nie mogą zostać zaaprobowane. Wystarczy przypomnieć, że opierał się w tym zakresie na zgodnych relacjach W. P. oraz Z.

P., którzy przecież uczestniczyli w przewożeniu środków odurzających, a także co skarżący pomija, na rozmowach telefonicznych. Wskazywanie przez obrońcę, że o nierzetelnym sposobie ustosunkowania się do tych zarzutów ma dowodzić wskazanie na pobyt J. M. w Hiszpanii oraz dowolność twierdzeń o spotkaniach w restauracji w G., jest chybione. To, że rzeczywiście w ustaleniach faktycznych przyjętych przez sąd I instancji nie znalazło się twierdzenie o wyjeździe J. M. do Hiszpanii po narkotyki, nie dowodzi przecież, iż dowolne są te wszystkie ustalenia, z których wynikało, że aktywnie uczestniczył w działalności przestępczej, a w jej ramach jeździł po marihuanę np. do Holandii (str. 10-13 uzasadnienia wyroku). Wykazanie jednej tej okoliczności, która być może zresztą wiąże się z pomyłką pisarską, nie może dowodzić, że sąd odwoławczy nierzetelnie odniósł się do apelacji obrońcy skazanego. Chybione jest także wywodzenie, że naruszeniem wskazanych przepisów oraz art. 7 k.p.k. ma być to stanowisko, które sąd II instancji zaprezentował w odniesieniu do kwestii ukrycia kokainy koło Mc Donalda. To, że kokaina została ukryta wynikało z wyjaśnień W. P., który jednak ogólnie określił, iż schował paczkę w chaszczach, w pobliżu zaś była fabryka. Najistotniejsze jest zatem to, że z wyjaśnień tych wynikało, iż paczkę tę ukrył przed innymi ludźmi, na co przecież wskazuje znaczenie słowa „schować”. To, że sąd odwoławczy zinterpretował to, także jako możliwość ukrycia tej paczki na terenie fabryki okien będącej w pobliżu, nie dowodzi przecież niewiarygodności tych wyjaśnień. Ich oceny dokonywano bowiem w szerokim zakresie innych także dowodów, a nie tylko przez pryzmat jednego stwierdzenia, wyrwanego zresztą z kontekstu całej wypowiedzi sądu odwoławczego. Należy także mieć na względzie także to, że sąd II instancji nie musiał przecież powtarzać tego, co w zakresie oceny dowodów przedstawił sąd I instancji. Warto zauważyć, że na str. 52- 57 uzasadnienia wyroku sąd I instancji przedstawił i omówił bardzo szczegółowo dowody, które wskazywały na udział skazanego J. M. w przestępstwach mu przypisanych, a także w dalszej części wykazał, iż te właśnie dowody zostały potwierdzone w zakresie innych przestępstw, przypisanych innym osobom. Z tych zatem powodów zarzutów kasacji nie sposób podzielić.

Z tych względów należało orzec jak w postanowieniu.

